

Istoria comunei noastre Glogovăț / Vladimirescu, județul Arad

Situația geografică și climatică

Șoseaua Arad-București traversează partea dinspre nord a comunei noastre natale, care înglobează satul Mândruloc (situat spre est) și Horia (situat spre nord-est). Comuna se învecinează spre nord cu localitatea Livada și spre vest cu cartierul arădean Micălaca. La o distanță de 4 km Mureșul limitează comuna înspre sud de localitatea Fântânele. Vladimirescu se situează pe coordonatele 21° 8' 34" longitudine estică și 46° 10' 5" latitudine nordică. Hotarul comunei se situează în valea Mureșului, d.p.d.v. geologic o componentă a Bazinului Panonic. În decursul secolelor Mureșul și-a schimbat adesea cursul și a dat naștere la cursuri de apă moarte în regiunea noastră, compusă din Câmpia Arădeană de nord și de sud. Subsolul comunei noastre constă din aluviune și în mică parte din rocă transportată de apă.

Zona la nord de Mureș, de la râu până la șoseaua națională crește lin. Pentru prevenirea inundațiilor, la nord de râu s-a ridicat un dig înalt de circa 4 metri, în direcție est-vest. În urma cu vreo 120 de ani terenul între dig și râul Mureș a fost împădurit. Inundațiile catastrofale din anii 1864, 1879 și 1932 se datorează diferenței de nivel spre râu. În anul 1932 digul a rezistat la presiunea apelor dezlănțuite. Cu secole în urmă cursul Mureșului a trecut aproape de comună, în vecinătatea actualelor ruine ale fostei abații de Orod (denumite popular "Schlossberg"). După fixarea cursului apei în matca actuală a rămas un braț de râu mort, denumit Mureșul vechi. Numeroasele dunele de nisip și vâlcele marchează și în prezent direcția de retragere a apelor.

Nivelul apei freactice pe teritoriul comune este destul de ridicat, fiind situat între 3 și 8 metri. Comuna Glogovăț se găsește la 134 de metri deasupra nivelului mării. Configurația geografică principală constă în diferențele minimale de nivel și unele depresiuni mici. Formațiuni geografice sunt numeroasele vâlcele care în anii ploioși se transformă în mlaștini. Prin activitate umană au luat naștere două vâlcele, denumite popular "Gulibar" (locul colibelor) și "Hanefeld" (cânepiște), din care coloniștii germani au extras în secolele 18 și 19 argilă pentru chirpici. Singura ridicătură de teren reprezintă cinci movile înalte de 5-7 metri, situate la est de comună. În vârful primului deal, mai bine păstrat, se ridică trei cruci mari, iar pe partea de jos îl înconjoară 14 monumente, reprezentând calea crucii.

Caracteristică pentru clima continentală a Câmpiei Tisei sunt verile foarte calde și iernile geroase. Comuna Glogovăț se integrează în perimetrul climatului temperat, specific pentru partea de vest a României. Din măsurători îndelungate rezultă următoarele valori medii pentru cele patru anotimpuri: iarnă 0,6⁰ C, primăvară 12,7⁰ C, vară 20,2⁰ C și toamnă 11,5⁰ C.

Colonizarea comunei cu etnici germani

Camera regală maghiară a donat unor personalități meritorii domenii și așezări situate la nord de Mureș. Din cei trei moșieri noi care au avut în 1732 posesii în comitatul Arad, ducele Rinaldo de Modena a avut domeniul cel mai întins. A cuprins aproximativ 200 de localități, printre care și Glogovăț. Printre arendașii și stăpânii moșiilor la nord de Mureș se numără și baronul Johann Georg de Harrucker (1664-1742) care a depus o activitate meritorie ca director al proviziilor militare pe lângă generalul austriac, prințul Eugen de Savoya, merite pentru care i s-au oferit de către Curtea Imperială din Viena posesiuni întinse în Ungaria, printre care și cea din Glogovăț. Fiul baronului de Harrucker, Dominic (1796-1775) a continuat colonizarea ținutului nostru. La moartea lui a posedat deja 65 de localități și puste.

Nobilul Dominik de Harrucker a recrutat mai ales coloniști de proveniență bavareză și i-a adus pe cont propriu până la Gyula (în Ungaria), centrul posesiilor sale. Între anii 1765 și 1771 inspectorul cameral Mihai Lovász de Eötvénos a colonizat pe domeniile lui Harrucker 24 de familii germane, originari din regiunea Franconia, în special din zonele (astăzi bavareze) Würzburg și Bamberg. La Glogovăț au fost colonizați în perioada 1765-1771 în total 167 de familii germane din diferite landuri ale Imperiului German de atunci. Comuna a crescut astfel la 250 până la 300 de case când s-a înființat în 1765 o parohie proprie și s-a ridicat în 1765 prima biserică romano-catolică.

Împăratul Iosif al II-lea (1780-1790) a inițiat cel de-al treilea val de colonizare în Banat. Nu se cunoaște numărul coloniștilor în comuna Glogovăț din această perioadă, dar din matricolele de botez și de deces rezultă că între anii 1779 și 1806 au imigrat 371 de persoane din diferite landuri ale Imperiului Roman de Națiune Germană. După anul 1806 încetează valul de imigrare, se înregistrează doar imigranți din localități bănățene învecinate.

Din păcate, datele din matricolele bisericii romano-catolice nu conțin, de regulă, localitățile de proveniență ale coloniștilor. Astfel aflăm doar că 16 imigranți provin din Ungaria, 14 din Franconia, 13 din Renania-Palatină, 15 din Austria, 8 din Bavaria, 7 din Silezia și 2 din Lotaringia. Cei veniți din

Ungaria sunt, de fapt, imigranți secundari, care după prima colonizare au stat deja câțiva ani în alte localități din Ungaria, înaintea stabilirii lor definitive în comuna Glogovăț.

Drumul parcurs de cei mai mulți coloniști spre ținta lor, comitatul Arad a început probabil cu o drumeție pe jos, din părțile diverse ale Imperiului German până la Dunăre, unde emigranții s-au îmbarcat pe bărci de transport pregătite și au fost aduși prin Viena până la Budapesta. De acolo le-au adus căruțe ale moșierului prin Kecskemét, Gyula și Arad la locul lor de destinație, posesia Glogovăț. E posibil că unii coloniști au preferat calea fluvială mai lungă, dar și mai confortabilă, până la revărsarea Tisei în Dunăre, la comuna Titel.

Denumirea comunei, a cartierelor și numele străzilor

Denumirea comunei e de origine sârbească. Sensul de "Tufiș de păducel" (Crataegus) al numelui Glogovăț se referă probabil la lunca Mureșului, în secolele trecute un teren mlăștinos, acoperit cu tufiș. Somogyi Gyula a notat tradiția orală, conform căreia toponimul ar proveni de la numele Glogov al unei bande de haiduci. Administrația fiecărei perioade istorice și-a adaptat numele după cerințele ei. Astfel, stăpânirea maghiară a schimbat denumirea comunei între 1910 și 1918 în Öthalom (Cinci movile). Administrația română a preluat numele în forma anterioară, Glogovăț. După cel de-al doilea Război Mondial, în 1945, comuna a fost denumită arbitrar după revoluționarul de la 1821, Tudor Vladimirescu, fără ca comuna și locuitorii ei să fi avut vreo legătură cu acest conducător al revoltei românești. Comuna are două cartiere: "Gulibar", cu sensul sârbesc de 'pășune mlăștinoasă' și "Hanefeld", a cărui denumire se referă la apa adunată într-o groapă creată prin scoaterea argilei pentru construcția caselor de lut. Apa servea pentru prelucrarea cânepii.

Și denumirile străzilor păstrează atât istoria colonizării cât și tradiții. Astfel:

- *Herrengasse* (strada domnească - astăzi strada Crișan) a fost întemeiată, conform tradiției, de către primele familii de coloniști germani, domni (poate și meșteșugari) din orașul Mainz.
- *Eselgasse* (strada măgărușilor – str. Fermei) pare a fi fost denumită după patria "Elsass" (Alsacia) al unor coloniști alsacieni.
- *Lausgasse* (strada cu păduchi – str. 6 Martie) a fost inițial întemeiată de imigranți săraci, din cea de-a doua perioadă de colonizare. Se transmite de asemenea că aici ar fi fost cazați după 1920 trupe de cavalerie care ar fi adus găngăniile.
- În *Kummesaresgasse* (strada comisarului – prelungirea străzii 6 Martie) ar fi locuit într-o casă veche un comisar, reprezentantul comisiei militare de pe atunci.
- *Weimbelesgass* (literar "Weinbeerengasse", adică 'strada stafidelor' – strada Cloșca), a fost denumită și *Schofhaldergass*, adică 'strada ciobanilor'. Aici au locuit familiile Jerger și Rauch care au avut turme de oi. Strada a fost denumită după bălegarul oilor care au trecut pe aicea la pășune.
- În *Gemeindehausgasse* (strada primăriei – str. 23 August) a fost mereu reședința primăriei comunei.
- *Friedhofsgasse* (strada cimitirului – str. Nicolae Bălcescu) se află în vecinătatea cimitirului romano-catolic, fiind continuat de cel ortodox.
- În *Brettergasse* (strada cu scânduri – str. Reformei) gardurile și frontoanele netencuite ale caselor au fost făcute din scânduri.
- Numele *Frankengasse* (strada franconă – str. Republicii) provine de la regiunea de proveniență a multor coloniști, Franconia, atestată și în matricolele bisericii.
- *Aradergasse* (strada Aradului – str. Libertății) e ultima strada, situată spre Arad, din centrul comunei.
- *Landstraße* (șoseaua – str. Progresul) s-a întemeiat în 1880, în perioada când după marea inundație din decembrie 1879 din cartierul "Gulibar" s-au transferat 33 de case, oferindu-se locuri de case noi cu 400 de stânjani pătrați pentru fiecare gospodar.
- *Kaschpergasse* (strada lui Gașpar – str. Ion Vodă) a fost denumită după proprietarul unui băcăniei, pe nume Kasper Engel.
- *Tschikegasse* (strada lui Csiky, str. Avram Iancu) păstrează numele dramaturgului maghiar Csiky Gergely, născut în 1842 la Pâncota și decedat în 1891 la Glogovăț. E singura stradă denumită după o personalitate maghiară.
- *Kirchengasse* (strada bisericii – str. Horia) pornește de la marea biserică parohială neogotică, situată în sud-vestul comunei. Lângă biserică e situată clădirea principală a școlii generale, cu direcția și administrația ei.
- *Lange Gasse* (strada lungă – str. Lenin) se întinde, în toată lungimea ei, paralel cu drumul național.
- *Deutsche Gasse* (strada germană – str. Vasile Roaită) e situată în spatele str. Lenin și a fost locuită mereu de cetățeni germani.
- *Krottegässl* (străduța broaștelor) e porecla pentru pasajul îngust dintre ruinele abației de Orod și strada fermei, în care nu ar fi loc nici pentru trecerea unei broaște.
- Mai sunt și alte *Gässl* (străduțe) a căror identificare prezintă astăzi dificultăți.

Dezvoltarea comunei

Primele case ale coloniștilor din Glogovăț s-au ridicat în ruinele fostei abații, denumite popular "Schlossberg (dealul castelului) și în terenul mai jos, așezat spre sud. Ca material de construcție s-a folosit lut amestecat cu stuf și nuiele de salcii, mai târziu cu pleavă, din care s-au confecționat chirpiciul respectiv pereții din pământ bătut. Acest tip vechi de case s-au acoperit cu papură și paie de secară, ulterior s-au folosit șindrilă. La camera din față s-a atașat o bucătărie cu horn deschis, iar în spatele ei o cămară și grajdul. Inițial s-au ridicat doar case longitudinale, de tip francon, cu frontonul spre stradă. La tipul caselor cu două ape, s-au lărgit casele longitudinale cu 2-3 camere spre stradă.

Deoarece suprafața comunei nu e în întregime netedă, nu s-au putut întemeia străzi sistematice și perpendiculare, ci mai mult întortochiate și oblice. În prima perioadă de construcție au avut loc multe incendii și inundații, după care comuna s-a lărgit înspre nord. În perioada 1880-1922 zona de construcție a depășit drumul național (str. Progresul) și s-a îndreptat în direcția căii ferate. Acuma s-a pus mai mult accent asupra sistematicii gospodăriilor și a străzilor, decât în perioadele anterioare. De asemenea s-au înmulțit anexele gospodărești. În perioada 1956-1960 intravilanul comunei s-a mărit cu 40 de hectare, în urma decretului 81 privind autorizațiile de construcție. Astfel s-au repartizat 359 de parcele pentru case, cu o suprafață de 0,12 ha, mai ales coloniștilor români care au beneficiat de împrumuturi de 18.000 lei, ridicând cartierul denumit "satul nou".

Aspectul general al comunei

După restituirea caselor expropriate ale locuitorilor germani s-a declanșat în toată comună o activitate vie de reconstrucție. Până în 1968 s-au reconstruit complet 82 de case vechi care au fost înzestrate cu camere de locuit și băi noi spre stradă, perpendicular cu camera din față. Pe de altă parte s-au înlocuit numeroase gospodării țărănești, cu case întinse spre curte, cu un tip de casă nouă, după modelul vilelor din marginea orașelor. În plus s-au asfaltat multe trotuare, s-au înlocuit gardurile vechi din scânduri cu garduri din ciment și s-au procurat porți din fier forjat. Din această perioadă se plantează în curtea gospodăriilor viță de vie, flori și pomi fructiferi.

Din aspectul general al comunei face parte gara de tranzit pe linia feroviară Arad-Deva care nu prea e folosită din cauza distanței mari cu zona locuită. Moara cu aburi, construită de familia Leitinger lângă drumul național, din păcate a fost cam neglijată. Mergând mai departe în direcția Arad, tot la drumul național se găsește o altă clădire a școlii, pentru ciclul I. Pe partea cealaltă a șoselei se înalță biserica parohială greco-ortodoxă în stil bizantin, cu două turnuri rotunjite. Dincolo de moară se ridică a doua biserică romano-catolică, dedicată Sfintei Trinități, cu o cruce de piatră în fața ei. Vizavi de biserică se află stația trenului verde electric, denumit popular "motor" care leagă comuna începând din 1906 cu orașul Arad și cu Podgoria, cu Pâncota și Radna. În prezent acest tren circulă numai între Radna și Pâncota, iar de la Arad la Ghioroc s-a pus în funcțiune un tramvai.

La marginea de est a comunei, la sud de șosea, e situat cimitirul romano-catolic, învecinat cu cimitirul mai mic, greco-ortodox. Cu vreo 500 de metri la est se ridică cinci movile, formate artificial. În interiorul primei movilă, cea către drumul național, s-a construit o capelă, întemeiată în 1852 de locuitorul Michael Schart. În jurul movilei s-au construit cele 14 stațiuni, reprezentând drumul pătimirii lui Isus. Cele trei cruci din piatră de pe vârful movilei au fost edificate la sfârșitul secolului al 18-lea.

În partea inferioară a străzii Libertății se află gospodăria țăranului înstărit Jerger, în care și-au avut sediul "Prima Casa de Consențațiuni", o cârciumă mare cu birt și popicărie, de asemenea o prăvălie. Mergând mai departe în aceeași stradă se ajunge la biserica parohială romano-catolică, construită în 1887 în stil neogotic (după biserica din Ciacova). Lângă biserică e parohia, vizavi clădirea centrală a școlii cu sediul direcțiunii. Lângă clădirea centrală a școlii se mai află o altă clădire fostul sediu al grădiniței, apoi fostul sediu al jandarmeriei și ruinele abației de Orod.

În strada 23 August se găsește primăria, sediul conducerii politico-administrative a comunei, alături clădirea pompierilor voluntari cu pompele de stins foc. Tot în strada 23 August se găsește o altă clădire a școlii, lângă ea fostul sediu al Cooperativei Agricole de Producție. Mai spre est se găsește terenul de sport, folosit până la mijlocul secolului al 19-lea ca cimitir. La capătul străzii 23 August începe cimitirul nou unde se depozitează dricul și se află o capelă pentru adăpostirea defuncțiilor până la înmormântare. Alături de cimitir se află un grajd comunal pentru animalele de prăsilă. Pe vremuri se găsea aici și un abator.

Aspectul comunei e marcat de asemenea de numeroase cruci din lemn și de piatră, întâlnite pe stradă și pe drumurile din hotarul comunei. La încrucișarea drumurilor de câmp s-au amenajat numeroase fântâni cu cumpănă pentru asigurarea apei de băut pentru oameni și animale. De remarcat mai sunt un iaz la sud de comună, unde s-au crescut pești și rațe, via cu o casă de vară a fostului director de școală, Wendelin Vormittag, apoi digul de protecție spre pădurea din lunca

Mureșului, un iaz (denumit popular "Kälwerschlut" 'apa vițelilor'), rămas dintr-un braț vechi al râului, ocolul silvic și la 2 km sud cursul Mureșului, la care mai funcționau mori de apă până în anii 1950.

Se știe că din cauza numărului mare de copii și a creșterii populației în secolul al 19-lea, numeroase familii germane ai comunei s-au mutat în satele învecinate. Astfel s-au mutat în 1843 30 de familii și în 1846 din nou 30 de familii la Livada, Horia, Sânmartin și Țipar.

Din istoria comunei

Secolele al 18-lea și al 19-lea

Parohia romano-catolică făcea parte la început din decanatul de Pecica, apoi din decanatul de Arad. Prima capelă (biserică provizorie) datează din anul 1765 și primul preot e atestat din 1766; mai târziu comuna a primit și capelanuri în sprijinul preotului. Din "Historia Domus" (istoria comunității bisericești) rezultă că și românii aveau din aceeași perioadă un preot (popă) și o biserică, situată la sud de biserică mare catolică. Gospodăria parohiei s-a dezvoltat simultan cu gospodăriile țărănești din comună. În anul 1840 parohia număra patru angajați: o menajeră, o bucătăreasă și doi slujnici. Din comună s-au recrutat trei preoți romano-catolici: Adalbert Johann Merle, Emmerich Vormittag și Josef Hoffmann. Actualmente parohia este administrată de preotul Franz Pettla, născut la Bacova și hirotonisit în 1937. A preluat parohia în 1963 de la parohul Johann Wolf. Are și funcția de decan al circumscripției parohiale Arad și administrează astăzi parohiile Vladimirescu și Horia.

Prima capelă pentru credincioși a fost zidită în 1756 și sfințită pe numele sfântei Apolonia. Prima biserică, ridicată în 1765, a fost sfințită pe numele sfântului Ioan de Nepomuk. Printr-un mare incendiu în 1865 au ars, pe lângă 19 case, biserică și casa parohială până la temelii. Conform informațiilor transmise în "Historia Domus" construirea bisericii actuale a început în 1886. A fost terminată în toamna anului 1887 (data înscrisă și pe fațadă) și sfințită de episcopul Iosif Nemeth din nou pe numele sfântului Ioan de Nepomuk. Costul bisericii a fost de 43.368 de florini. În biserică se găsesc statuile reprezentând sfântul Ioan de Nepomuk, patronul bisericii și sfinții Florian și Vendelin. Cele trei clopote din turnul bisericii au fost donate de către un grup de credincioși, cel mare a fost turnat în 1923. Lângă biserică se găsește capela sfântului Ioan de Nepomuk, patronul comunei.

Biserica mai mică, situată lângă drumul național, s-a construit în mare parte prin donațiile familiilor Sebastian Rauch și Mathias Schmalbach. A fost ridicată în vara anului 1889 și sfințită de parohul din Livada, Kasper Riesz, în cinstea Sfintei Trinități. Singurul clopot din biserică Trinității a fost donată de familia Simeon Triff. Capela din prima movilă a fost donată în 1852 de Michael Scharf, cel orb. În fața bisericii mari se găsește o cruce de piatră din 1887. Crucea din fața bisericii mici datează încă din 1846. Pe străzile comunei și pe drumurile de câmp s-au instalat în total 27 de cruci din lemn, piatră și metal.

În anul 1907 s-a înființat Asociația de înmormântare pentru a sprijini cetățenii mai săraci la înmormântarea rudelor decedate. Primul cimitir s-a întemeiat la 6 august 1779 la marginea de nord a comunei de atunci (cam prin actuala strada Libertății). La 20 august 1843 a fost înmormântat primul cetățean într-un alt cimitir, transformat ulterior în terenul comunal de sport, iar cimitirul actual se găsește la marginea de est a comunei.

Prima jumătate a secolului al XX-lea

În perioada 1902-1982 au emigrat 361 de familii germane în S.U.A., 54 de familii în Canada, și 4 familii în America de sud. Numărul populației a fost de:

În anul 1910: un număr de 4538, dintre care 4055 germani și 483 români.

În anul 1930: un număr de 4369, dintre care 3882 germani și 487 români.

În anul 1966: un număr de 5900, dintre care 4070 germani și 1830 români.

O fanfară exista în comună încă din 1880 având ca dirijor pe Valentin Schaudenecker. Cea de-a doua a fost înființată la 7 martie 1906 sub conducerea lui Jakob Minich. Până în 1984 au urmat încă șase fanfare și anume în 1927 cu dirijorul Michael Ganz, în 1931 cu Nikolaus Marx, în 1935 cu Georg Ardelean, în 1949 cu Paul Dumelle și Johann Wild, în 1954 cu Anton Hollich și în fine ultima, condusă până în 1984 de Anton Hoff. Orchestre pentru muzică distractivă au fost dirijate de Anton Hollich, Wendelin Kaiser, Franz Haidt și Anton Sölöschi.

Din cauza numeroaselor incendii s-au întrebuițat la 27 martie 1847 pentru prima dată pompele de stins foc. Asociația Pompierilor voluntari din Glogovăț a fost înființată în 1913. Cea de-a doua asociație s-a înființat în anul 1928 la dispoziția guvernului României. Primul comandant al Pompierilor voluntari a fost directorul școlar Wendelin Vormittag. Asociația Pompierilor a organizat exerciții standardizate și concursuri, dar și activități culturale apreciate de populație, continuate până la plecarea definitivă a majorității pompierilor în Germania.

În luna octombrie 1929 s-a înființat "Asociația Tineretului Catolic German". Existau de asemenea consecutiv trei asociații religioase pentru fete, o Asociație a Vânătorilor s-a înființat în 1867, iar în 1848 o Asociație de Călărie. Jocul de fotbal s-a introdus prin anii 1930, mai târziu s-a practicat de asemenea handbal și atletism.

În 23 iulie 1914 a avut loc mobilizarea generală pentru front. Numeroși bărbați din comună au fost dați dispăruți și au decedat în timpul primului război mondial. Numărul jertfelor de război se ridică la cifra de 50. În anii 1930 numai puțini locuitori germani ai comunei au participat la luptele pentru putere în cadrul Grupului Etnic German. La alegerile parlamentare, majoritatea alegătorilor au sprijinit partidele istorice românești care s-au succedat la formarea guvernului. Activitatea culturală a comunei s-a desfășurat în mare parte în cadrul asociațiilor de tineret pentru băieți și fete și al corului de bărbați. Au existat de asemenea echipe de teatru pentru amatori conduse de Martin Freisinger, Franz Pretz și Sofia Hoffmann.

Graiul specific german vorbit în comună reflectă situația dialectală din zonele de proveniență ale coloniștilor, fiind un amestec din caracteristici francone, mai ales palatine și suabe, apropiindu-se de dialectul german francon de sud, situat în zona de interferență dintre dialectul francon și suab din Germania. Se mai remarcă și influențe bavareze, transmise prin limba de circulație bavarezo-austriacă din timpul Monarhiei Austro-Ungare, precum și împrumuturi (mai ales lexicale) din limbile învecinate.

Cel de-al doilea război mondial și urmările lui

Nenorocirea populației germane din Glogovăț a început în 22 iunie 1941 odată cu intrarea României în război împotriva Uniunii Sovietice, alături de Germania nazistă. La 4 iulie 1943 au intrat 504 de bărbați germani din comuna noastră în Armata Germană. În decursul celui de-al doilea război mondial au căzut 269 de soldați din Glogovăț pe front și 28 au fost declarați de unitățile lor drept dispăruți, spre marea suferință a familiilor. În timpul războiului au mai pierit cinci persoane acasă iar 54 au mai decedat în diferite lagăre de internare, încă numărul total al victimelor de război din populația germană a comunei se ridică la 356.

Deportarea la munca de reconstrucție în Uniunea Sovietică a pornit la noi în 14 ianuarie 1945. S-au deportat toți bărbații germani între 17 și 45 de ani și toate femeile între 18 și 32 de ani. Din cauza condițiilor inumane de trai și de muncă s-au îmbolnăvit mulți deportați din Glogovăț și 59 nu s-au mai întors acasă. Ca urmare a privării drepturilor civice, a exproprierii și a deportării s-a intensificat valul emigrării. Până în prezent au emigrat ca. 4200 de cetățeni germani din Vladimirescu în Republica Federală a Germaniei.

Ajungând din cei în ce mai mulți consăteni din Glogowatz / Vladimirescu în Germania, s-au organizat într-o "Asociație a Consătenilor" (denumită "Heimatortsgemeinschaft", prescurtat HOG). Întrucât majoritatea consătenilor noștri s-au stabilit în sudul Germaniei, mai ales în landurile Bavaria și Baden-Württemberg, prima întâlnire a Asociației noastre a avut loc la 6 mai 1978 într-un local din München. Au participat atunci 300 de membri ai Asociației. Și cea de-a doua întâlnire, cu 450 de participanți, a avut loc în 26 mai 1979, tot la München. Mai nou aceste întâlniri au loc din doi în doi ani la Gersthofen, lângă orașul bavarez Augsburg.

Monografia istorico-culturală a comunității noastre a fost întocmită în anul 1987 de un grup redacțional sub conducerea lui dr. Hans Gehl și editată în 1988 de către Asociația consătenilor noștri, prezidată atunci de Anton Dumelle. În 16 mai 1994 a avut loc sfințirea pietrei de comemorare a consătenilor decedați, în cimitirul de pădure din München, de către consăteanul, monseniore Emmerich Vormittag. Monografia comunei în limba germană (de 720 de pagini), cât și traducerea ei în engleză, istoria Parohiei romano-catolice de la 1776 până la 1978 precum și alte documente au fost editate în noiembrie 2004 de către consătenii din S.U.A. pe CD pentru concetățenii stabiliți în America și în Germania.

Franz Schlechter

Președintele Asociației Consătenilor comunei Glogowatz

15.03.2001 (completat 21.12.2004)